

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: J. V., narozen X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Drápalem
sídlem náměstí Jiřího z Poděbrad 1382/2, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Vysoké učení technické v Brně
sídlem Antonínská 548/1, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2021, č. j. VUTBR/102964/2021

takto:

- I. Rozhodnutí Vysokého učení technického v Brně ze dne 1. 6. 2021 č. j. VUTBR/102964/2021 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15.342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Drápala, advokáta se sídlem náměstí Jiřího z Poděbrad 1382/2, 120 00 Praha 2, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

1. Žalobce brojí žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce do rozhodnutí děkana Fakulty elektrotechniky a komunikačních technologií žalovaného č. j. VUTBR/097546/2021, č. r. 22328/90220/21/FEKT, ze dne 21. 5. 2021 o stanovení poplatku za studium za období od 1. 2. 2021 do 31. 7. 2021, a zároveň rozhodnuto o žádosti žalobce o snížení poplatku učiněné v odvolacím řízení.
2. K odvolání žalobce bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a poplatek za studium byl zároveň snížen na 18 480 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně namítl nesprávnou aplikaci § 58 zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále též „ZoVŠ“) a nesprávné započtení doby před nabytím účinnosti zákona č. 147/2001 Sb., kterou bylo do odst. 3 uvedeného ustanovení ZoVŠ zavedeno započítávání předchozích neúspěšných studií při stanovování poplatků za studium, do doby studia žalobce. Tento postup označil žalobce za pravou retroaktivitu. Žalobce své dřívější chování nemůže nijak zpětně ovlivnit a v rozhodné době před nabytím účinnosti uvedené novely nevěděl a vědět nemohl, že takové jednání může mít negativní důsledky.
4. Zdůraznil, že tento důvod sice neuplatnil v řízení vedeném žalovaným, to nicméně podle jeho názoru nebrání jeho uplatnění v podané žalobě.
5. V té souvislosti namítl porušení procesních pravidel, neboť ho žalovaný řádně nevyzval žalobce k doplnění důvodů odvolání ve smyslu ustanovení § 37 ve spojení s ustanovením § 82 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, a navíc bylo napadené rozhodnutí bylo vydáno a žalobci doručeno ještě před uplynutím odvolací lhůty proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy ještě v době, kdy je plně na žalobci, aby s otázkou podání odvolání, jeho šíře, důvodů a obsahu disponoval. Žalobci tak bylo žalovaným znemožněno, aby odvolací důvody řádně uplatnil.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na údaje z matriky studentů a uvedl, že zákon č. 147/2001 Sb. neobsahoval žádná přechodná ustanovení, která by se předmětnou problematikou zabývala. Jakkoliv se žalovaný seznámil s dosavadní judikaturou a doktrínou, je přesvědčen, že se tato doposud dostatečně nevypořádala s otázkou, zda mají být z přičítání neúspěšně ukončených studií vyloučeny pouze studia, k jejichž neúspěšnému ukončení došlo před účinností novely č. 147/2001 Sb., nebo taktéž studia, k jejichž započtení došlo před účinností novely, ale k ukončení až po účinnosti novely. Žalovaný se domnívá, že doktrínu předestřenou žalobcem nelze na jeho případ vztahovat, neboť žalobce mohl ode dne platnosti novely, tj. ode dne 4. 4. 2001, potažmo ode dne její účinnosti, přizpůsobit své jednání negativním důsledkům, které mu v souvislosti s účinností novely v případě neúspěšného ukončení studia hrozily a mohl své studium ukončit ještě před účinností novely, popř. mohl vyvinout maximální úsilí ke zdárnému ukončení započatého studia a není podle něj pravdou, že žalobce nemohl vznik poplatkové povinnosti za období od 4. 7. 2000 do 31. 6. 2001 nikterak ovlivnit. Nežádoucího jednání

se žalobce dopustil dne 22. 4. 2002, kdy své studium ukončil jinak než řádně a v této době již věděl nebo vědět měl a mohl, jaké bude mít toto jednání důsledky.

7. V případě namítaných procesních pochybení žalovaný uznal, že o odvolání žalobce bylo rozhodnuto ještě před uplynutím lhůty k podání odvolání a tato skutečnost vyplývá ze spisu, zároveň ale odmítl, že by daným postupem chtěl vědomě zkrátit práva žalobce. Odkázal na nadstandardní informace, které jsou studentům ohledně poplatkových povinností poskytovány, vč. vzoru odvolání s jeho náležitostmi. Tento vzor žalobce použil a z obsahu odvolání nic nikterak nenaznačovalo, že by účelem odvolání žalobce bylo více než snaha o snížení či prominutí poplatku za studium ze studijních či sociálních důvodů. Žalovaný vycházel též ze skutečnosti, že se nejednalo o první odvolání žalobce, když tento podal odvolání již proti rozhodnutí o vyměření poplatku ze dne 2. 10. 2020, č. j. VUTBR/164977/2020, č. r. 21927/90220/20/FEKT, prostřednictvím kterého rovněž žádal pouze o snížení či prominutí poplatku ze studijních či sociálních důvodů. V té souvislosti odkázal i na dlouhodobou praxi při podávání obdobných odvolání s tím, že případné vyzývání k doplnění odvolacích důvodů by vedlo k nepřiměřené administrativní zátěži žalovaného. Vyjádřil tedy nesouhlas s tím, že řádně nevyzval žalobce k doplnění odvolání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu, neboť z odvolání žalobce zřetelně vyplývá, v čem spatřuje nesprávnost napadeného rozhodnutí, totiž výlučně ve výši vyměřeného poplatku - neboť žalovaný doposud nezohlednil studijní výsledky a sociální důvody žalobce.
8. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce *replikou*, ve které odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejm. na rozsudek ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 8/2007-89, a ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 46/2013-3, a na to, že v nich Nejvyšší správní soud hovoří o době studia, nikoliv o ukončeném studiu jako celku a doba studia žalobce od 4. 7. 2000 do 1. 7. 2001 je dobou studia ve smyslu ZoVŠ. Ve vztahu k otázce retroaktivity odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2020, č. j. 1 As 69/2020 – 34. Ze závěru NSS podle něj plyne, že žalobci nelze pro účely stanovení poplatku za studium započítávat dobu studia před dnem 1. 7. 2001. Nedůvodná je podle něj argumentace tím, že mohl následkům předejít, pokud by před účinností předmětné novely studia zanechal a bylo tedy neúspěšně skončeno před nabytím její účinnosti, když tuto argumentaci soudy zcela rezolutně odmítly. Setrval i na svých procesních námitkách a uvedl, že argumentace žalovaného je v této otázce nepřiléhavá.

IV. Posouzení věci

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek ustanovení § 51 s. ř. s.
10. Před posouzením věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí se soud musí zabývat procesními námitky žalobce. V případě, že by je shledal jako důvodné, byl by věcný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí vyloučený.

K povinnosti žalovaného vyzvat žalobce k doplnění odvolání

11. Podle § 58 odst. 7 ZoVŠ se rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného studiem podle

odstavce 3 se vydává alespoň 90 dnů před splatností poplatku. Rektor může *v rámci rozhodování o odvolání* proti rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve statutu veřejné vysoké školy.

12. Mezi stranami není sporné, že k vyměření poplatku za studium dochází v rámci správního řízení rozhodnutím, proti kterému je přípustné odvolání, zvláštní úprava rozhodování o právech a povinnostech studentů je uvedena v § 68 a násl. ZoVŠ. Dle § 68 odst. 1 písm. f) ZoVŠ rozhoduje vysoká škola o právech a povinnostech studenta ve věci vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4 ZoVŠ.
13. V případě poplatku za studium obsahuje citované ustanovení § 58 odst. 7 ZoVŠ ve větě druhé specifickou úpravu možnosti snížení nebo prominutí poplatku, příp. odložení termínů jeho splatnosti. Citované ustanovení nepředpokládá zvláštní žádost o tento postup a naopak jednoznačně spojuje možnost snížení či prominutí poplatku, resp. odložení termínu jeho splatnosti s odvolacím řízením jako jednu z možností, jak může rektor o odvolání rozhodnout. Jinými slovy, pokud není snížení či prominutí poplatku, resp. odložení termínu spojeno se zvláštní žádostí, musí být chápáno jako zvláštní odvolací důvod, a tedy, pokud odvolání studenta obsahuje byť pouze a jedině návrh na snížení či prominutí poplatku, resp. odložení termínu splatnosti poplatku, obsahuje odvolání studenta vymezení důvodů a je tedy projednatelné.
14. Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný rozdělil věcně podané odvolání na dvě části, a to odvolání v užším slova smyslu proti zákonnosti nebo věcné nesprávnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žádost o snížení vyměřeného poplatku za studium. To nicméně neznamená, že se jedná o dvě samostatné otázky, které by měl žalovaný posuzovat odděleně jako dvě samostatná podání.
15. Odvolání ve správním řízení dle konstantní soudní praxe musí obsahovat veškeré náležitosti ať už dle § 37 odst. 2 správního řádu, nebo (a to zejména) dle § 82 odst. 2 správního řádu. Za tzv. blanketní odvolání se považuje odvolání, které neobsahuje vlastní důvody odvolání, tedy obvykle vymezení toho, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.
16. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že podané odvolání neobsahovalo žádné vymezení toho, v čemž žalobce spatřoval rozpor rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Žalobce v rámci žalobní námitky ale nezohledňuje zvláštní úpravu ZoVŠ, která jako jeden z odvolacích důvodů připouští nesouhlas s vyšší vyměřeného poplatku, který se projeví v návrhu na snížení či prominutí poplatku, resp. odložení termínu splatnosti.
17. Z pohledu soudu se proto v nyní projednávané věci nejednalo o blanketní odvolání. Soud zároveň zohlednil i to, že žalobce obdobná odvolání, kterými se domáhal pouze snížení poplatkové povinnosti, podával i v minulosti, tudíž žalovaný mohl očekávat, že aktuálně podané odvolání směřuje ke stejnému cíli. Podané odvolání bylo proto věcně projednatelné a žalovaný nebyl povinen vyznat žalobce k odstranění vad odvolání, neboť odvolání žalobce neobsahovalo vady, které by bránily jeho projednání.

K vydání rozhodnutí o odvolání v průběhu odvolací lhůty

18. Pokud jde o fakt, že žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání ještě před koncem odvolací

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

lhůty, jedná se o postup, který musel být, minimálně z pohledu účastníka, překvapivý, neboť jak správně poukázal v podané žalobě, po celou lhůtu pro podání odvolání dobu má účastník řízení možnost disponovat s předmětem řízení, tj. doplňovat odvolání, rozšiřovat nebo naopak zužovat odvolací body, nebo vzít odvolání zpět. Vydání rozhodnutí v průběhu odvolací doby v tomto směru bezpochyby mohlo zasáhnout do práv žalobce. Samostatnou otázkou ale zůstává, zda se jedná o tak intenzivní zásah do práv žalobce, aby způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí.

19. Podle § 73 odst. 1 správního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.
20. Podle § 68 odst. 4 ZoVŠ se proti rozhodnutí o vyměření poplatku student může odvolat ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho oznámení. Odkladný účinek odvolání nelze vyloučit.
21. Z uvedených ustanovení je patrné, že po dobu třiceti dnů se mohl žalobce odvolat proti rozhodnutí o vyměření poplatku za studium a teprve poté nebylo možné se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolat.
22. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze jediné odvolání a o tom žalovaný rozhodl.
23. Žalobce sice doložil do soudního spisu další mailovou korespondenci, nicméně ta neprochází obsahem správního spisu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 6. 2021 a jím odkazovaná emailová korespondence je taktéž z 2. 6. 2021. Není patrné, že se jedná o doplnění odvolání, jak uvádí žalobce, naopak sám uvádí, že se jedná o komunikaci se žalovaným prostřednictvím emailu ze soukromé emailové adresy, a z doložených příloh neplyne splnění náležitostí dle § 37 odst. 4 správního řádu. Pokud žalobce považoval skutečnosti uvedené v doložených emailech za doplnění odvolání a samotnou mailovou korespondenci za doplnění odvolání, nic mu nebránilo uplatnit prostředky, které nabízí právní řád k ochraně před nečinností žalovaného, vč. krajní možnosti brojit žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného, který jím tvrzené doplnění odvolání neprojednal. Není na soudu zjišťovat důvody, proč tak žalobce neučinil, neboť je to on sám, kdo je povinen chránit svá práva.
24. Zároveň soud nemůže opominout to, že žalobce nebyl zkrácen na svém právu na věcné projednání uvedených námitek, neboť mohl uplatnit a uplatnil důvody tvrzené nezákonnosti v řízení před soudem v souladu se zásadou úplného přezkumu správních rozhodnutí v řízení před správními soudy (jak konečně byla uvedena např. i v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které citoval žalobce v podané žalobě, ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62).
25. Vydání rozhodnutí v průběhu odvolací lhůty, což je skutečnost nesporná, tak sice mohlo zkrátit žalobce na jeho právech, nicméně nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

K věcným námitkám

26. Rozhodnutí žalovaného je nesprávné. Jednotlivá studia žalobce a doby, po které žalobce studoval, nejsou mezi účastníky sporné. Sporné je, zda měl žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně do výpočtu poplatku zahrnout studium žalobce před 1. 7. 2001.
27. Žalovaný vychází z toho, že žalobce si mohl být od účinnosti novely ZoVŠ, tj. ode dne 4. 4. 2001, vědom poplatkové povinnosti a mohl své jednání budoucímu účinnému znění

zákona své jednání přizpůsobit. Tato argumentace je ale nesprávná.

28. K novele ZoVŠ provedené zákonem č. 147/2001 Sb. se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 46/2013-34, ve kterém uvedl: *„Přesto však je nutno se stěžovatelem souhlasit v tom, že pravidlo zakotvené v ust. § 58 odst. 3 věta za středníkem zákona o vysokých školách, jež stanoví, že do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou, může být aplikováno pouze na dobu studia po účinnosti zákona č. 147/2001 Sb. V rozsudku ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 8/2007-94, dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl: Navíc je třeba připomenout, že v případě studentů, jejichž celková doba studia zasahuje před 1. 7. 2001 tak, jako je tomu v případě účastníka řízení, je nutné se rovněž vypořádat s faktem, že možnost zápočtu doby předchozího studia v bakalářských a magisterských studijních programech, které nebylo řádně ukončeno, byla do zákona o vysokých školách zařazena až novelou provedenou zákonem č. 147/2001 Sb., a to s účinností právě k 1. 7. 2001. Pouze na okraj v tomto ohledu Nejvyšší správní soud poukazuje na princip ochrany důvěry občanů v právo a s ním související princip zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem, který spočívá v tom, že není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či právní vztahy, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Právní pravidla musí jednotlivci umožňovat volbu mezi různými druhy jednání, jež právo určitým způsobem kvalifikuje, např. podrobuje, anebo naopak nepodrobuje, zpoplatnění. To tedy znamená, že právo má usilovat o to, aby kvalifikační kritéria, která používá, byla časově zakotvena pokud možno až do doby po účinnosti právního předpisu stanovujícího nové pravidlo chování, a pokud možno se má vyvarovat toho, aby tato kritéria byla vázána na okolnosti nastalé před účinností nové úpravy, neboť tyto okolnosti jednatel již nemůže zpětně svým chováním změnit. Výjimky z tohoto pravidla, tedy zpětné působení práva v tom smyslu, že právo minulé události nově kvalifikuje pro jednotlivce přísnějším (nevýhodnějším) způsobem, jsou možné pouze výjimečně, za situace, kdy potřeba změny a nového (vůči jednotlivci přísnějšího) obsahu právní regulace je natolik intenzívní, že při porovnání konkurujících si zájmů a hodnot opravňuje k zásahu do právní jistoty a důvěry jednotlivců v to, že právo bude stanovováno způsobem, jenž jim umožní přizpůsobit jeho obsahu své jednání. Taková potřeba, a tedy důvod k připuštění zpětného působení ust. § 58 odst. 3 věta za středníkem zákona o vysokých školách, ve znění zákona č. 147/2001 Sb., není dána. **Zájem zákonodávce na racionálnější chování studentů vysokých škol je jistě zcela legitimní, ale právní úprava motivující zavedením poplatkové povinnosti k takovému jednání má působit na aktuální chování studentů po okamžiku své účinnosti, a nikoli znevýhodnit určité studenty za chování před účinností přísnější úpravy, které je sice z pohledu platného práva nežádoucí, avšak na něž staré dříve platné právo pohlíželo jako na jednání, které není třeba poplatkově postihovat. Proto ust. § 58 odst. 3 věta za středníkem zákona o vysokých školách ve znění zákona č. 147/2001 Sb. je použitelný pouze na dobu studia po 1. 7. 2001.**“*
29. Z citovaného rozsudku je zřejmé, že Nejvyšší správní soud již v roce 2013 omezil vliv novely ZoVŠ na dobu studia od 1. 7. 2001 a zdejší soud v argumentaci žalovaného neshledal žádný důvod, proč by se měl od tohoto závěru odchýlit.
30. Na tom nemění nic ani úvahy žalovaného o tom, že žalobce o novele ZoVŠ mohl vědět v dostatečném předstihu a své chování tomu přizpůsobit. K vlivu chování studenta a jeho vědomosti o nové v budoucnu účinné právní úpravě na stanovení poplatku za studium se

vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 11. 2020, č. j. 1 As 69/2020-34, na který odkázal případně žalobce a ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „[17] Druhou podstatnou skutečností je, že žalobkyni se v důsledku změny právní úpravy nyní pro účely poplatku za studium do doby studia v navazujícím magisterském programu započítává také doba předchozího bakalářského studia, které bylo ukončeno jinak než řádně, třebaže dle právní úpravy účinné do 31. 8. 2016 by se jí tato doba nezapočítala.

31. [18] V tomto ohledu je pak nutné opět vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 46/2013-34. Kasační soud zde formuloval následující obecný závěr: *Zájem zákonodárce na racionálnějších chování studentů vysokých škol je jistě zcela legitimní, ale právní úprava motivující zavedením poplatkové povinnosti k takovému jednání má působit na aktuální chování studentů po okamžiku své účinnosti, a nikoli znevýhodnit určité studenty za chování před účinností zpřísnující úpravy, které je sice z pohledu platného práva nežádoucí, avšak na něž staré dříve platné právo pohlíželo jako na jednání, které není třeba poplatkově postihovat. (zvýrazněno NSS). To také znamená, že pokud se určitá doba do celkové doby studia dle předchozí právní úpravy nezapočítala a nebyla tudíž poplatkově postižena, lze ji pro účely poplatku za studium započítat až od doby účinnosti nových pravidel.*
32. [19] Od 1. 9. 2016 mohla žalobkyně předpokládat, že doba předchozího bakalářského studia, které bylo ukončeno jinak než řádně, se jí za určitých podmínek započte do doby magisterského studia, navazujícího na jiné absolvované bakalářské studium. Tomu mohla přizpůsobit své jednání tím, že by např. již k 1. 9. 2016 nebo nejpozději před absolvováním bakalářského studia své druhé bakalářské studium ukončila, a tím by zcela vyloučila jeho zohlednění v rámci stanovení poplatku za navazující magisterské studium. Pokud tak neučinila, lze v souladu s předvídatelnými zákonnými pravidly dobu po 1. 9. 2016 poplatkově zohlednit. V době před účinností nových pravidel však žalobkyně nemohla předvídat, že v budoucnu dojde ke změně právní úpravy a doba neúspěšného bakalářského studia se jí do doby navazujícího magisterského studia započítá. Pravidla byla v té době nastavena tak, že v případě řádného ukončení alespoň jednoho ze souběžně studovaných bakalářských studií se doba druhého studia do doby navazujícího magisterského studia nezapočítá.
33. [20] Podstatné je srovnání toho, jak se změna právní úpravy objektivně projevila v konkrétní skutkové situaci. Pro její posouzení nemůže být rozhodné, že žalobkyně by se mohla zcela vyhnout započítání sporné doby, a tudíž i negativnímu důsledku v podobě vyměření poplatku za studium, pokud by jednala určitým způsobem i po 1. 9. 2016 (tj. ukončila druhé studium před úspěšným absolvováním bakalářského studia). Ostatně sama stěžovatelka v závěru kasační stížnosti připouští, že pokud by celá doba řádně neukončeného studia žalobkyně probíhala před účinností nových pravidel, nebylo by zřejmě možné toto studium pro účely vyměření poplatku zohlednit. Stejně tak ale platí, že se žalobkyně k okamžiku nabytí účinnosti novely již nemohla zdržet jednání (studium, které následně neukončila řádně), k němuž došlo před účinností novely. Lze proto uzavřít, že pro účely vyměření poplatku lze zohlednit pouze tu část řádně neukončeného studia, která následovala až po účinnosti novely zákona, tj. od 1. 9. 2016 do 11. 9. 2017.“
34. I tato otázka byla již judikatorně vyřešena a ani v tomto ohledu nepřinesl žalovaný žádné nové argumenty.
35. Soud proto pouze ve shodě s citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu konstatuje, že započítání studia žalobce v období před 1. 7. 2001 je výrazem retroaktivní aplikace zákona ze strany žalovaného a studium žalobce před 1. 7. 2001 nemělo být započítáváno do

délky studia žalobce pro účely stanovení poplatku za studium. Nic na tom nemění fakt, že žalobce byl studentem v době, kdy byla přijímána novela ZoVŠ. Žalobce byl v době jejího přijetí studentem, na kterého se vztahovala určitá pravidla, za kterých své studium zahájil, a hodnotit zpětně pohledem roku 2021, jak měl z pohledu svých případných budoucích studií reagovat v roce 2001 na přijetí uvedené novely ZoVŠ, je nesprávné. Jednání, které je hodnoceno jako doba studia v roce 2021, tj. období do 1. 7. 2001, se žalobce stejně nemohl zdržet, neboť v době přijetí novely již studoval, stejně jako nemohl v roce 2002 předvídat a ovlivnit důsledky svého jednání v roce 2021.

V. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro nezákonnost. Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zdejší soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce byl v soudním řízení zastoupen advokátem dle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Této osobě dle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení žalobce se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby a replika žalobce) 3 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15.342 Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. září 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu